2 As 5/2008 - 80

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce RNDr. M. M., zastoupeného JUDr. Stanislavem Polčákem, advokátem se sídlem Vysoké Pole II8, proti žalovanému Ministerstvu spravedlností, se sídlem Praha 2, Vyšehradská 16, v řízení o kasační stižnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 30. 10. 2007, č. j. 44 Ca 85/2007 - 70,

takto:

- Kasační súžnost se zamítá.
- Zalobce n e m á právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační súžnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

č. j. 44 Ca 85/2007 - 70, však žalobu jako nedůvodnou zamítl č. j. 44 Ca 85/2007 - 56, zalobou, kterou se domáhal jeho zrušení. Krajský soud rozsudkem ze dne 30.10.2007 rozhodnutí bylo potvrzeno. Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u Krajského soudu v Praze v Praze (dále jen "povinný subjekt") ze dne 21. 11. 2006, č. j. Spr 3445/2006 - 8, a toto (dále jen "informační zákon") zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského soudu č. 106/1999 Sb., o ve znění pozdějších předpisů (dále jen "správní řád") a podle § 16 odst. 3 a 4 zákona (dále jen "napadené rozhodnut"), bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád Kozhodnuum svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů zalov ancho ve znění opravného usnesení dne že dne 30, 11, 2007

Krajský soud v odúvodnění svého rozsudku, po rekapitulaci skutkového stavu a ustanovení § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona, a § 29, § 30 a § 44 zákona č.328/1991 Sb., o konkurzu a vyrovnání, ve znění pozdějších předpisu (dále jen "zákon

2 As 5/2008 - 81

o konkurzu a vyrovnání"), především uvedl, že závěrečná zpráva správce konkurzní podstaty, jejiž poskytnutí žalobce požadoval, není rozhodnutím soudu, kterým se řízení o konkurzu končí, neboť po ní následuje ještě řada úkonů soudu i účastníků řízení, a proto je třeba ji zahrnout do rozhodovací činnosti soudů ve smyslu § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona. Toto ustanovení obsahuje výjimku z povinnosti povinného subjektu poskytnout informaci, neboť zákonodárce jim měl v úmyslu žadateli poskytnout informaci pouze o způsobu ukončení soudního řízení ve formě pravomocného soudního rozhodnutí. Z těchto důvodů dospěl krajský soud k závěru, že kopii předmětné zprávy nebylo možné žalobci poskytnout, a to ani podle § 3 odst. 5 a § 6 informačního zákona, jejichž znění zmínil. Konstatoval následně, že závěrečnou zprávu nelze podřadit ani podmínkám § 3 odst. 5 informačního zákona, i když byla vyvěšena na úřední desce soudu, neboť není splněna další podmínka, tj. že je možné se žádanou informací naložit jako s informací zvečejněnou. Závěrečná zpráva správce konkurzní postaty byla totž po uplynutí zákonně lhůty z úřední desky sňata, a proto nemuže být kýmkoli, tedy ani žalobcem rejulentí zákoně lhůty z úřední desky sňata, a proto nemuže být kýmkoli, tedy ani žalobcem. Krajský soud tak uzavřel, že žalovaný i povinný subjekt rozhodli správně a v souladu se zákonem, a proto žalobce nemohl být se svou žalobou úspěšný.

Proti tomuto rozsudku brojil žalobce (dále jen "stěžovatel") kasační střžností odkazující na důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen "s. ř. s.").

č. j. 6 As 40/2004 - 62. Z prvního rozsudku vyplývá, že z ustanovení správního řádu nelze ohrożen jiż zverejnením. Stežovatel dále připomíná, že již v žalobě citoval dvě rozhodnutí vyjádření žalovaného k žalobě, kde jmenovaný sám uvedl, že není dán žádný rozumný důvod, proč by žadateli (stěžovateli) v jeho žádosti o informaci nemělo být v plné výši vyhovéno. Za této re réa poskytování informací – konečné zpráty správce konkurzní podstaty podle zákona č. 106/1999 Sb., o mu były doručeny po podání žaloby. Prvním z nich je Zprúsu o šetření podučiu RNIDr. M. M., CSc., Z druhého je zřejmý pokyn Nejvyššího správního soudu při výkladu omezení práva na informace některý ze zájmů, o němž hovoří čl. 17 odst. 4 Listiny, neboť jinak by tento zájem musel být zveřejněna na úřední desce, a tedy je vyloučeno, aby jejím opětovným poskymutím byl ohrožen pravidlo ústavně souladné interpretace. Napadený rozsudek však podstaty a smyslu ustanovení k informacím vykládat výlučně v souladu s čl. 17 odst. 4 Listiny; jakékoli rozšiřování důvodů tohoto opomenutí. Podle přesvědčení stěžovatele je třeba zákon o svobodném přístupu za nepřezkoumatelný. Nesprávné právní posouzení právní otázky je pak přímým důsledkem řízení a zatížil řízení vadou, která mohla způsobit nezákonnost rozhodnutí. Vadu řízení srebodném přísupu k informacím, ze dne 24.7. 2007, <u>sp. za 730/2007/V</u>OP/VBG, vyhotovená Veřejným ochráncem práv, která konstatuje pochybení žalovaného. Druhým dôkumentem je pak šetřit podstaty a smyslu ústavních práv. Závěrem poukazuje stěžovatel na závěty institucí, které dovodit, že jiným osobám než účastníkům řízení se informace obsažené ve spisu neposkytnou. Nejvyššího správního soudu na podporu svého návrhu na zrušení napadeného rozhodnutí než ke kterému bylo příjato. To plyne také ze skutečností, že informace byla po určitou dobu právo zakotvené v čl. 17 odst. 1 Listiny, a zákonné ustanovení je tak zneužito k jinému účelu, § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona nešetří, když jim použitá interpretace omezuje základní je protiústavní, v čemž stěžovatel odkazuje ještě na čl. 4 odst. 4 Listiny, zakotvující výkladové pro neposkytnutí informace nad rámec těch, které jsou v citovaném článku uvedeny: záruce práva na informaci neuvádí ničeho. V této části proto má stěžovatel rozsudek Napadený rozsudek se opírá pouze o § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona, avšak k ústavní se odvolával na ustanovení čl. 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod (dále jen "Listina"). před soudem spatřuje stěžovatel v tom, že soud zcela přehlédl jeho argumentaci, v níž Podle stěžovatele krajský soud nesprávně posoudil právní otázky řešené v předcházejícím ze dne 28.3.2006, ĉ. j. 8 As 34/2005 - 76, a ze dne

Zalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že právo na informace je jedním ze základních lidských práv a je odrazem principu veřejné kontroly fungování demokratického státu. Zásada ústnosti a veřejnosti je povržována za jeden z principu, které slouží k zachování práva na spravedlivý a nestranný proces. Veřejnost může být vyloučena pouze ve výjimečných, zákonem stanovených případech, např. z důvodu ochrany utajovaných skutečnosti, mravnosti, obchodního tajemství či svédků. V tomto rozsahu jde o výjimky ústavně zákona je především Smyslem neposkytování informací podle § 11 odst. 4 písm. b) informácního zákona je především veřejný zájem na ochrané nezávislého výkonu soudní moci. Není nicměně zřejmé, jak by poskytnutí kopie závěrečné zprávy konkurzního správec, která byla vyvěšena na úřední desec, mohlo ovlivnit rozhodování soudu. Podle názoru žalovaného tak projednání a zveřejnění závěrečné zprávy pod nezhadnatí římost soudu. Podle názoru žalovaného tak projednání a zveřejnění závěrečné zprávy pod nezhadnatí římost soudu. Podle názoru žalovaného tak projednání a zveřejnění závěrečné zprávy pod nezhadnatí římost soudu. Podle názoru žalovaného tak projednání a zveřejnění závěrečné zprávy pod nezhadností tímost soudu. Podle názoru žalovaného tak projednání a zveřejnění závěrečné zprávy pod nezhadností tímost soudu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stižnosti (§ 109 odst. 2, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přítom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 1, věty první s. ř. s.

Podstata sporu mezi stěžovatelem a žalovaným tkví ve výkladu ustanovení § 3 odst. 5 a § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona. Stěžovatel však vedle nezákomosti spočívajici v nesprávném právním posouzení otazky soudem v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] namítá, že krajský soud zcela opomenul zabývat se ústavním aspektem poskytování informací, a tím své rozhodnutí zatžál nepřezkoumatelnosti [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Tuo stězní námítku je třeba vypořádat na prvním místě, protože teprve poté, dospěje-li zdejší soud k závěru, že napadené rozhodnutí přezkoumatelné je, může se zpravidla zabývat dalšímí námítkami kasační stížnosti (víz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2005, č. j. 3 As 6/2004 - 105, publikovaný pod č. 617/2005 Sb. NSS).

V nejobecnější rovině lze uvést, že konstantní judikatura pojímá za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů zojména takové rozhodnutí, z něhož není zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč má jeho zalobní námidky za liché, mylné nebo vyvrácené, a to zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na niž je postaven základ žaloby. Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost je považováno takové rozhodnutí, z něhož zejména jednoznačně nevyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla v kontextu podané žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí (srov. např. rozsudek ze dne 4.12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS nebo rozsudek ze dne 4.12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publikovaný pod č. 244/2004 Sb. NSS).

Jak vyplývá z podané žaloby, stěžovatel v ní doslovně citoval čl. 17 odst. 1 a 4 Listiny a v návaznosti na tuto citaci upozornil, že konečná zpráva správce konkurzní podstaty byla po určitou dobu zveřejněna na úřední desce soudu. Z toho dovodil, že žádný zákon neomezuje její šíření a že právě proto je Městský soud v Praze povinen ji poskytnout. K této námitce se krajský soud, z pohledu zákona o svobodném přístupu k informacím, vyjádřil v závěrecňe části svého rozsudku, kde dospěl k závěru, že konečnou zprávu sice na úřední desce zveřejněnou, ale v průběhu čásu sejmutou, nelze znovu vyhledat a získat, tj. nelze s ní naložit jako s informací zveřejněnou ve smyslu § 3 odst. 5 informačního zákona. Vzhledem k tomu, že odkaz žaloby na čl. 17 odst. 1 Listiny byl proveden pouze v obecné rovině, aniž by stěžovatel blíže rozvedl

2 As 5/2008 - 83

aspekty neústavnosti, jež spatřuje v ustanovení § 3 odst. 5 informačního zákona, nelze krajskému soudu vytýkat, že odkaz na čl. 17 odst. 1 Listiny pojal jako obecné vymezení ústavního rámce poskytování informací a soustředil se zejmena na posouzení včci ryze v zákonné rovinež a na důvody, proč § 3 odst. 5 informačního zákona na přezkoumávaný případ nedopadá. Jinými slovy, nerozvedl-li stěžovatel, v jakém ohledu spatřuje rozpor rozhodnutí žalovaného s čl. 17 odst. 1 a 4 Listiny a ustanovením § 3 odst. 5 a § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona (učinil tak až v kasační střžností), nelze po krajském soudu spravedlivě požadovat, aby pochopil, že právě ústavnost má být oním *epíkladnim právnim uzjumentem žalob*;, jak střžovatel nyní namítá v kasační střžností. Veden tedy výše uvedeným pojetím nepřezkoumatelnosti a dále způsobem vymezení žalobních bodů (k jejich nekonkrétnímu vymezení se zdejší soud blíže vyjádřil např. v rozsudcích ze dne 31.3. 2008, č. j. 5 Afs 81/2005 - 72, dostupném z http://www.nssoud.ez, či ze dne 20.12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, publikovaném pod č. 835/2006 Sb. NSS), dospívá Nejvyšší správní soud k závěru, že rozsudku krajského soudu nelze nepřezkoumatelnost vytýkat.

Poté, co rozsudek krajského soudu v testu přezkoumatelnosti obstál, může Nejvyšší správní soud přistoupit k vypořádání dalších stříních námitek. Předtím však, než příkročí k posouzení namítané nezákonnosti [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.), považuje za potřebně vyjádřit se k postupu městského soudu při vyřízování žádosti stěžovatek o informaci.

21. 11. 2006 vydáno rozhodnutí o odmítnutí žádosti (§ 16a odst. 5 in fine informačního zákona). stěžovatelova "odvolání" pod institut stížnosti podle § 16a odst. 1 písm. b) informačního zákona, v maximálně možné míře zachoval stěžovateli jeho práva vyplývající z informačního zákona soudu v Praze (který, jak již bylo uvedeno, byl povinnou osobou k poskytnuť informace) z http://www.nalus.usoud.cz). Zdejší soud je nieméné toho názoru, že předseda Městského rozhodnutím podle § 15 informačního zákona nebyl (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu na újmu, že tento přípis považoval za rozhodnutí podle § 15 informačního zákona a reagoval na něj "odvoláním" ze dne 1. 11. 2006, přestože ani ve formálním, ani v materiálním smyslu a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů, § 126 odst. 1 písm. l) zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedicích a státní správě soudů Na postup (předsedy) Městského soudu v Praze, lze tedy nahlížet jako na faktické podřazení snaze zhojit vadný postup JUDr. Zuzany Svobodové, následným vydáním vlastního rozhodnutí po zjištění výše uvedených skutečností postupoval nejracionálnějším způsobem, kdy ve zřejmé nebo usnesení Ustavního soudu ze dne 28. 8. 2002, sp. zn. IV. US 233/02, dostupné ze dne 24. 5. žádost dostalo, nebyla učiněna osobou zákonem k tomu pověřenou. Taktéž mu nemůže být jeho předseda. Stěžovatelí však nelze klást k tíží, že neodhalil, že odpověď, které se mu na jeho zajisťuje poskytování informací krajským soudem podle informačního zákona pouze kvalifikované vyřízení žádosti, neboť nebyla učiněna k tomu kompetentní osobou. Podle že žádosti o poskytnutí informace nebylo vyhověno. Tato odpověď však nepředstavuje správce konkurzní podstaty stěžovatelí zaslala soudkyně JUDr. Zuzana Svobodová, vyplývá kdy stížnost nebyla předložena nadříženému orgánu (zde žalovanému) a namísto toho bylo dne Z přípisu ze dne 13. 10. 2006, který jako reakci na žádost o poskytnutí konečné zprávy 2006, c. j. 1 Afs 147/2005 - 107, publikovaný pod c. 923/2006 Sb. NSS

Dále je třeba uvěst, že Nejvyšší správní soud nemá pochybnost o tom, že ze stěžovatelovy žádosti ze dne 10. 10. 2006 bylo zřejmé, že je podávána v režimu informatního zákona (informatní zákon byl v žádosti výslovně zmíněn) a že směřuje vůči Městskému soudu v Praze, jakkoli se nak stalo prostřednictvím soudkyně, které byl v rámci rozvrhu práce přidělen s žádostí související spis (viz formulace daraliji si Vatím prostřednictvím požádsi Městský soud v Praze, jako porinný adojekt a kopii konečné spráty správce konkurzní podstaty...*).

Co se týče namítané nezákonnosti spočívající v nesprávném právním posouzení orázky soudem, tj. výkladu § 1 odst. 4 písm. b) informačního zákona, Nejvyšší správní soud nejprve v obecné rovině uvádí, že podle čl. 17 odst. 1 listiny je právo na informace zaručeno a každý má právo svobodně vyhledávat, přijímat a rozšiřovat ideje a informace bez ohledu na hranice státuj cenzura je nepřípustná. Právo vyhledávat a štřít informace lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, večejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti (čl. 17 odst. 4 Listiny). Státní orgány a orgány územní samosprávy jsou povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti; podmúnky a provedení stanoví zákon (čl. 17 odst. 5 Listiny). Čl. 17 odst. 5 Listiny tak v sobě zičlesňuje výhradu zákona ve smyslu čl. 4 odst. 2 Listiny, podle néhož mohou být neze základních práv a svobod upraveny pouze zákonem a navíc jen za podmínek stanovených samotnou Listinou. Jako výkladové pravidlo pro zákonem stanovená omezení základních práv a svobod musí být šetřeno jejich podstaty a smyslu a taková omezení nesměji být zneužívána k jiným účelům, než pro které byla stanovena.

jejúch přezkumu podstatných změn, ale může zde existorat i výrazný zájem účastníků řízení na tom, aby nebyh práv a základních svobod, publikované ve Sbírce zákonú pod č. 209/1992 Sb.). Na podporu nebo zachování autority a nestrannosti soudní moci (čl. 10 odst. 2 Umluvy o ochraně lidských na odmímutí přistupu veřejnosti k jakýmkoliv informacím o rozhodovací čínnosti soudu že omezení práva na informace o rozhodovací činnosti soudů není v principu založeno od 23. 3. 2006. které je r tomto případě nutno aplikovat. tudiž vyplývá. že pod pojem "informace o rozbodovaci (s rijimkou poskytnutí informutí v podobě pratomotných rozsidků). Tím spíše pak ustanovení tohoto zákona o rozsudcích nepravomocných. Uvedl, že ustanovní § 11 odst. + písm. h) informačního zákona Z dikce ustanovení § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona, ve znění po novele, Nejvyšší K výkladu § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona se před nedávnem vyslovil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku 29. 4. 2009, č. j. 8 As 50/2008 - 75 (dostupný z <u>www.nssoud.ez</u>). svých úvah odkázal na rozsudek Evropského soudu pro lidská ve věci Sunday Times r. Spojene zdraví nebo morálky, ochrany pověstí nebo práv jiných, zabránění úniku důvěrných informaci posouzení každé věci, a dále je ohraničeno nezbytnými opatřeními v zájmu národní bezpečnosti ale je limitováno pozadavkem nezasahovat v průběhu procesu v zájmu objektivity a nestrannosti tinnosti soudii je nutno podřadtí nejen informace o pravomocných rozsudetch, ale tím spíše informace o rozsudcich prár stran sporu). Z dikze ustanorení 🖇 11 odst. + písm. b) informačního zákona, re znění účinném zpřístupném idaje týkající se dosud praromocné neskončeného soudního řízení (je proto třeba sledorat i ochranu (s vyjimkou pravomocných rozsudků), netze poskytovat ani informace o této žinnosti zakotvené v rozsudách Je tomu tak proto, że pokud jsou předmětem zákonné výtnky informace o rozbodovací činnosti soudů jako takove jednoznačně hrání povinným subjektům v poskytování jukýchkoliv informací o rozbodovací činnosti soudů je nutno podřadit nejen informace o pravomocných rozsudcích, ale především informace správní soud v citovaném rozsudku dovodil, že pod pojem informuse в rechedovutí бином манді že stanovila jednoznačnou povinnost poskytovat pravomocné rozsudky, měla závažné důsledky o rozhodovací činnosti soudů, <u>s výjimkou pravomocných rozsudků</u>. Tato novela, kromě toho přistupovala judikatura k pojmu *nezludonut řimost soudu* (coby jednomu z případů, kdy je právo na poskytnutí informací omezeno) nejednomě. Od 23. 3. 2006 byl § 11 odst. 4 písm. b) územní ceustvostí nebo veřejné bezpečností, předcházení nepokojúm a zločinností, ochranj *нергагвтвину́ы*ћ." Nejvyšší správní soud tak ve výše uvedeném rozsudku dospěl kzávěru, nepravomocných (argumentum a contrario, kterým se odhaluje smysl právní normy podle pravidel formální logiky) brání poskytování informací o rozbodovací činnosti soudů v podobě rozsudků, které dosud nenabyly právní moci právě i pro vymezení pojmu *rechodorutí tinnost soudů*, které předchozí právní úprava postrádala Zde uvedl, že do novely informačního zákona č. 61/2006 Sb., účinné ke dni 23. 3. 2006, Tento závěr je logický nejen z toho důvodu, že jyto rozsudky mohou v některých případech doznat v důsledku zákona doplněn v tom směru, že povinné subjekty neposkytnou informace

královsní (1.) z roku 1978 (dostupný na: http://hudoc.echr.coc.nn), v němž se uvádí, že "pojení zaklovsní aktorny nestramosti sodní med nezpanutení porze zakonsní trěpně atlenty re schopnot justkitla mechanismu rezpadovat o zákonných práveth a zárazaků a umrad spory, ak zahrnuje těž odpanu práv staní (spora). "Poukázal také na skutečnost, že při případném střetu práva na informace s jiným základním lidským právem, např. na ochranu osobnosti a soukromého života, tedy základních práv stoječích na stejně úrovní, je nutno vzhledem ke konkrétnímu případu posoudit, kterému z těchto práv má být dána přednost (nález Ústavního soudu sp. zn. W. ÚS 154/97).

Z popsaného výkladu ustanovení § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona vychází Nejvyšší správní soud i v této věci. Nad uvedený rámce pak považuje za vhodné dodat, že neopomněl též svou povinnost vykládat normu podustavního práva § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákonal ústavně konformám způsobem. Stěží tak lze nieměně učinit tam, kde informační zákon nenabízí žádnou výkladovou alternatívu a kdy neexistuje ani jakákoli sporná linie mezi ústavně konformním a nekonformám výkladem informačního zákona (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 29. 2. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 72/06, dostupný z <u>www.nalhs.usuud.cz</u>). Zákonné omezení práva na informace o rozhodovací činnosti soudu požadavkem nezasahovat do probíhajícího procesu v zájmu objektivity a nestrannosti posouzení každé věci a požadavkem na ochranu osobnostních práv účasníků řízení a dalších osob v řízeních vystupujících, se, dle názoru zdejšího soudu, pohybuje v referenčním rámci či. 17 odst. 5 Listiny i či. 4 odst. 2 a 4 Listiny.

Pro úplnost Nejtyšší správní soud v nyní projednávané věci čiž zkoumal, zda výklad \$11 odst. 4 písm. b) informačního zákona koresponduje s výkladem eurokonformním, tj. výkladem, který zohledňuje znění směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2003/98/ES ze dne. 17. 11. 2003 (dále jen "směrnice"), kterou byla Česká republika povinna transponovat do informačního zákona ke dni 1. 7. 2005. Přestože ze samotné její preambule (bod 16) vyplývá, že zveřejnění všech obecné dostupných dokumentů, které má veřejný sektor v držení a které se týkají nejen politiky, ale i soudnictví a správy, je základním nástrojem rozšíření práva na informace, v bodě 9 preambule je stanoveno, že tato směrnice nedopadá na případy, ve kterých občané nebo společností mohou v rámei příslušného režimu přístupu získávat dokumenty, pouze tehdy, když mohou prokázat zyláštní zájem. Toto pravidlo je následně zopakováno v čl. 1 odst. 3 směrnice.

ncomezené, při výkludu omezení je nutno vycházet i ze rzdjemné souridosti obou úprav a z podstaty a smyslu jejich zakotrení (k vomu svov. např. nátez plána Ústarního soudu sp. zu. Pl. ÚS 28/04)." K problematice odlišnosti obecného práva na informace a práva nahlížet do spisu, se vyjádřil zdejší soud i v již citovaném rozsudku ze dne 29. 4. 2009, č. j. 8 As 50/2008 - 75, dle kterého o srobodném přístupu k informacím se nerztabuje na poskytorání informací podle zrláštního právního předpisu." ításstníka řízení do spisu podle § 38 správního řádu z roku 2004 je natolik komplexně upraveným specifickým ć. j. 2 As 38/2007 - 78 (dostupném z www.nssoud.cz), vyslovil v tom směru, že: "Nahlíční již v minulosti se ostatne i Nejvyšši správní soud v rozsudku ze příznáno indiriduálně i jiným osobám, jež prokáží právní zájem nebo rážný důrod. Ani jedno z těchto práv není práro na obhajobu a zajistit roznost zbraní r konkrétním procesu, které r odúrodněných případech může byt ze zakladnich lidských prár. které je odrazem principu vehyné kontrolý fungování státu v demokratické přístupu k informacím (ve znění před novelou provedenou zákonem č. 61/2006 Sh.), z něhož plyne, že zákon postupem poskytování informaci, ze je subsumovatelné pod § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., o srobodném zjišťování informací ze soudních a správních řízení cestou nahlížení do ze základních procesních práv účastníka konkrétního řízení, jehož účelem je např. garantovat v trestním řízení společnosti (a omezení zákonem nastarená pro výkon toboto prára), a práro nahlížet do spisu, jako jedno .je (...) nutno listi právo na informace, kde není třeha prokazorat jakýkolic právní zájem, jako jedno Mezi typické případy, kdy musí žadatel o informaci prokázat ztátní zájem, patří například příslušných spisu; dne 13, 8, 2008,

Nezbývá tedy k této dílčí otázec než uzavítí, že vynětí informací o rozhodovací činnosti soudů (s výjimkou pravomocných rozsudků), k jejichž poskytnutí zvlástní zákon (zde § 44 občanského soudníloo řádu) požaduje prokázání zvláttního zájim, přestavuje z hlediska čl. 1 odst. 3 směrnice nepochybně přípustnou výjimku z obecné povinnosti orgánů veřejné správy poskytovat informace o své činnosti, a tudíž v přezkoumávaném případě nelze hovořiť ani o rozporu § 11 odst. 4 pism. b) informačního zákona s vyše uvedenou směrnicí, eventucíně o nedostatečně provedené transpozici této směrnice.

Poté, co se Nejvyšší správní soud vypořádal sinterpretací klíčového ustanovení § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona v rovině podústavního práva i s jeho souhadem s právem ústavním a komunitárním, přistoupil k posouzení aplikace tohoto ustanovení na zjištěný skutkový stav, provedené městským soudem. Ačkoli se v přezkoumávaném případě stěžovatel nedomáhal poskytnutí nepravomocného rozsudku, ale závěrečné zprávy správce konkurzní podstaty, která byla vyvěšena na úřední desce Městského soudu v Praze, má zdejší soud zato, že argumentaci výše citovaného rozsudku č. j. 8 As 50/2008 - 75, lze v principu vztáhnout i na souzený případ.

Podle § 29 odst. 1 zákona o konkurzu a vyrovnání podává správec konkurzní podstaty soudu a věřitelskému výboru zprávy o zpeněžování majetku z podstaty. Konečnou zprávu, spolu s vyúčtováním své odměny a výdaju, předloží soudu po zpeněžení najetku z podstaty. Tu soud přezkoumá, odstraní (po slyšení správec) shledané chyby anebo nejasnosú a uvědomí o konečné zprávě a vyúčtování úpadce a konkursní věřitele. Upozorní přitom, že do 15 dnú ode dne, kdy konečná zpráva a vyúčtování budou vyvěšeny na uřední desce soudu, mohou prou nim podat námitky (§ 29 odst. 2 zákona o konkurzu a vytovnání). Konečnou zprávu a vyúčtování projedná soud při jednání, ke kterému obešle správec, úpadce a konkursní věřiteke, kteří podalí námitky, a věřitelský výbor, a rozhodne o ní usnesením, které jim doručí a taktéž vyvěsí na úřední desce soudu (§ 29 odst. 3 zákona o konkurzu a vyrovnání).

Zveřejnění závěrečně zprávy představuje tedy onen postup soudu v řízení, kterým se třizení pravomocně nekončí, neboť po tomto zvětějnění následuje série dalších úkonů účastníků řízení (konkurzních věřítelu či úpadce, kteří proti konečné zprávě mohou podat námitky) i soudu (který konečnou zprávu usnesením schraluje). Po právní moci usnesení o schvaliení konečné zprávy a vyúčtování odměny a výdajů konkurzní správce předloží soudu návrh na rozvrh a upravený seznam přihlášek, v němž uvede, kolik by mělo být pro každou pohledávku vyplaceno a po přezkoumání věcné správnosti návrhu vydá soud rozvrhové usnesení (3 0 odst. 1 zákona o konkurzu a vyrovnání). Soud kromé uvedeného může postupovat i podle § 34 zákona o konkurzu a vyrovnání (tj. usnesením nařídiť nucené vyrovnání), případně podle § 44 zákona o konkurzu a vyrovnání (tj. konkurz usnesením změti, např. pro nedostatečný majetek úpadce), jak se také stalo v přezkoumávaném případě. [Pozn.: tuto informaci získal Nejvyšší správní soud z veřejné sítě Internet, na doměně wyvyjustice.cz, jakkoli plné znění závěteché zprávy tímto způsobem dostupné již není.]

Z výše uvedeného je zaprvé zřejmé, že závěrečná zpráva je určena úpadci a jeho věřitelum (tedy účastníkům řízení), coby informace o dosažených výsledcich konkurzního řízení – jde tedy o podklad pro jejich rozhodování o dalším postupu v řízení (možnost podání námitek). Za druhé ie evidentní, že zveřejněním závěrečné zprávy se v praxi projevuje zásada koncentrace konkurzního řízení. Zveřejnění závěrečné zprávy správce konkurzní podstaty se svým chrakterem podobá dovdování večejnou vyhláškou a jejím cílem je obeznárnit mnohdy velmi široký okruh konkurzních věřitelů s jejím obsahem a s počátkem lhúty pro podání námitek; po uplymutí této zmíněné lhúty pak další přitomnost koncěné zprávy na úřední desce postrádá svého smyslu. Institut zveřejnění koncéné zprávy si tedy neklade za cíl seznámit širokou veřejnost

s jejím obsahem, nýbrž supluje mnohdy obúžně realizovarelný institut individuálního doručování v konkurzním řízení (zvláště v konkurzních řízeních s velkým počtem věřitelů). Nejvyšší správní soud tedy nepolemizuje s názorem stěžovatele, že opětovným poskytnutím informace již jednou zveřejněně nemůže být ohrožen kterýkoli ze zájmů chráněných čl. 17 odst. 4 Listiny, má nieměně zato, že publicita tohoto úkonu soudu nemá svůj původ v obecném právu veřejnosti na informace o činnostech orgánů veřejné moci, nýbrž že jde toliko o způsob zjednodušující komunikaci soudu s účastníky konkurzního řízení.

Nejvyšší správní soud ve výše již opakovaně zmíňovaném rozsudku ze dne 29. 4. 2009, č. j. 8. As. 50/2008 - 75, dospěl (mímo jiné) k závčru, že ze samotné skutečnosti veřejného vyhlašování rozhodnutí soudu nelze dovodít právo kohokoliv na zaslání písemného tyhotoveného rozsudku. Touto optikou lze nahlížet i na namítanou obdobnost podmínek poskytování informací o dilčím úkonu soudu v řízení, s podmínekami zveřejnění určitého odkumentu na úřední desece soudu. I z tohoto důvodu tedy Nejvyšší správní soud dospívá k závěru, že se jedná o dva zcela odlišné právní instituty, které nelze vykládat způsobem, z něhož lze dovodit povinnost soudu požadovanou informací poskytnout.

Stěžovateli nelze dát za pravdu ani v tom směru, že zveřejněním konečně zprávy na úřední desce se tato zpráva stala zprtýptěnau informaci ve smyslu § 3 odst. 5 informacínho zákona. Toto ustanovení definuje zveřejněnou informaci jako informaci, která měž být ržžy zporu tybledána a zúklaina, zejměna vydána tiskem nebo na jiněm nosici dat umožňujícím zápsis a uchování informace, zystarená na úřední deac, s možnosti dálkového přístupu nebo umístěná v knihovné poskytující veřejné knihovnícké a informační služby podle knihovního zákona; tato definice je platná tolko pro učel informačního zákona, jak se v úvodu § 3 odst. 5 informačního zákona stanoví. Pouhé vystavení informace na úřední desce pro jeji kvalitikaci coby zerbýnění informace tedy samo o sobě nepostačuje; musel by být zároveň splněn požadavek, aby informace mohla být znovu vyhledána a získána, tj. např. tehdy, kdy je na úřední desku informace umístěna jen na přechodnou dobu, po jejímž uplynutí je sejmuta a nadále je pak přístupná cestou dálkového přístupu.

Koncěné k velmi obecnému odkazu stěžovatele na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2005, č. j. 6. As 40/2004 - 62, lze uvěst, že z kasační střinosti není zcela zřejmé, jak přezkoumávaný případ s citovaným rozsudkem souvisí, neboť oba se vyznačují pončkud odlišným právním pozadím. Za jedný společný rys by bylo možno pokládat obecný pozadavek šetři při výkladu jakýchkoli omezení ustavních práv jejich podstavy a smyslu, k čemuž zdejší soud odkazuje na předchozí části odůvodnění tohoto rozsudku. Taktež Nejvyšší správní soud nepříjímá ani (o nie konkrétnější) odkaz na rozsudek zdejšího soudu ze dne 28. 3. 2006, č. j. 8 As 34/2005 - 76, neboť ten se evidenné týká pousze poskyrování aktuálních informací při vedení správního či jiného než soudního řízení; ustanovení § 11 odst. 4 písm. b) informacíního zákona, dopadající na řízení soudnít, jež vyjímá z obecné informační povinnosti informace o rozhodovací činnosti soudu, s vyjimkou pravomocných rozsudků, však hovoří zcela jasně. V romto smětu zdejší soud opět oukazuje na výše uvedené a uzavírá, že příměr souzeného případu ke dvěma případům výše uvedeným nemá zjevné opodstatnění.

Pokud jde o poukaz stěžovatele na výše konstatovanou zprávu Veřejného ochránce práv, zde postačí uvěst, že jakkoli tyto zprávy představují pro praxi významné interpretační voditko, nejsou závazným podkladem pro rozhodovací činnost soudů, a není tak vyloučeno, že zdejší soud, jako vrcholná soudní instituce, o určirých právní otázkách uváží jiným způsobem.

Ze všech uredených důvodů Nejvyšší správní soud naznal, že kasační súžnost není důvodná a nezbylo mu tak, než rozsudkem ji zamímout (§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.).

2 As 5/2008 - 88

O náhradě nákladů tohoro řízení bylo rozhodnuro ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1, včty první s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační střžnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného, zde nebylo prokázáno, že by mu nějaké náklady v souvislosti s tímto řízením vznikly. Nejvyšší správní soud proto v jeho případě rozhodl tak, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační střžnosti nepříznává.

Poučení: Protitomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. května 2009

JUDr. Miluše Došková předsedkyně scnátu